

ἀγελαδοβοσκός ὁ, Πάρ. Σῦρ. κ. ἄ. ἱγλαδουβου-
σκόσ Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ἄ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγελάδα ἢ ἀγελάδι καὶ βοσκός.

Βοσκός ἀγελάδων, βουκόλος ἔνθ' ἄν.: Τὸν ἄντρα ποῦ
ἤθελαν νὰ μοῦ δώσουν δὲν τὸν ἤθελα, γιὰτ' ἦταν ἀγελαδοβοσκός
Σῦρ. Οὐ ἱγλαδουβουσκός τὰ πααίν' τὰ βόιδια νὰ βουσκῶνι
ἔς τοῦ βουῖδουλίβαδου Αἰτωλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγελα-
δάρις 1.

ἀγελαδοβότανο, τό, ἀμάρτ. ἱγελαδοβότανο Πε-
λοπν. (Τριφυλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγελάδα καὶ βοτάνι.

Φάρμακον, διὰ τοῦ ὁποίου θεραπεύεται τὸ δερματι-
κὸν νόσημα ἀγελαδόπονος (ἰδ. λ.)

ἀγελαδόγαλο τό, Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἄ. ἱγελαδό-
γαλο Ἡπ. ἱγλαδόγαλου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγελάδα καὶ γάλα.

Τὸ γάλα τῆς ἀγελάδος ἔνθ' ἄν.: Τ' ἀγελαδόγαλο εἶναι
πρὸ λαφρὸ ἅπ' τὸ πρόβειο Ἐρμούπ.

ἀγελαδόγρεκο τό, ἀμάρτ. ἱγελαδόγρεκο Θεσσ.
(Ἀλμυρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγελάδα ἢ ἀγελάδι καὶ γρέκι.

Μέρος διαμονῆς ἀγελάδων, μάνδρα ἀγελάδων καὶ
βοῶν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγελαδοβορός.

ἀγελαδοκέφαλο τό, ἀμάρτ. ἱγλαδουκέφαλου Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγελάδα ἢ ἀγελάδι καὶ κεφάλι.

Ἡ κεφαλὴ τῆς ἀγελάδος ἢ τοῦ βοός ἀποκεκομμένη:
Τὸν βόιδ' κ' ἢ ἱγλάδα σφάζουντι κὶ μᾶς δίν'ν τὰ ἱγλαδου-
πόδα καὶ τοῦ ἱγλαδουκέφαλου π' γένουντι καλὴ πασιμά.

ἀγελαδοκοπή ἡ, ἀμάρτ. ἱγλαδουκοπή Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγελάδα ἢ ἀγελάδι καὶ κοπή. Πβ.
ὁμοια κριαροκοπή, τραγοκοπή κττ.

Ἀγέλη βοῶν ἔνθ' ἄν.: Πέρασε σήμερα νιὰ ἱγλαδου-
κουπή τοὺν κατήφουρου Αἰτωλ. Σ' τοῦν ρέμα αὐτὸ ποτιζούν-
ταν ἀπὸ νιὰ βουλὰ οἱ ἱγλαδουκουπὲς αὐτόθ. Τρεῖς ἱγλαδου-
κουπὲς βουσκῶν ἔς τοῦ λ'βάδ' αὐτόθ.

ἀγελαδοκρέατο τό, ἀμάρτ. ἱγλαδουκρέατου Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγελάδα ἢ ἀγελάδι καὶ κρέας, παρ' ὃ
καὶ κριάς.

Τὸ κρέας τοῦ ἀγελαδιοῦ εἴτε δαμάλεως εἴτε βοός ἀδια-
κρίτως γένους: Τὸν βόιδ' κ' ἢ ἱγλάδα σφάζουντι κὶ μᾶς
δίν'νι τοῦ ἱγλαδουκρέατου.

ἀγελαδολόγος ὁ, ἀμάρτ. ἱγελαδολόγος Πελοπν.
(Γορτυν.) Θηλ. ἱγελαδολόγισσα Πελοπν. (Λάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγελάδα ἢ ἀγελάδι καὶ τοῦ -λόγος,
ὅπερ κατέστη παραγωγικὴ κατάλ., περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ.
ἐν Ἀθηνῶν 22(1910) 247.

1) Ὁ βόσκων ἀγελάδας, βουκόλος Πελοπν. (Λάστ.):
Ἄσμ.

Μωρὴ ἱγελαδολόγισσα μὲ τὰ καλὰ ἱγελάδια,
μὴν εἶδες πετροπέδικα τὴν ἀηδονολαλοῦσα
σὲ ποῖα ραχοῦλλα κελαηδεῖ, σὲ τί βαθὺν ρουμάνι;

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγελαδάρις 1. 2) Ἐμπορος βοῶν
Πελοπν. (Γορτυν.): Ἐρχονται οἱ ἱγελαδολόγοι καὶ ἀγοράζουν
ἱγελάδια.

ἀγελαδομάντρι τό, ἀμάρτ. ἱγλαδουμάδρ' Θεσσ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγελάδα ἢ ἀγελάδι καὶ μαντρί.

Μάνδρα ἀγελάδων καὶ βοῶν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγε-
λαδοβορός.

ἀγελαδοπέτσι τό, ἀμάρτ. ἱγελαδοπέτσι Πελοπν.
(Καλάβρυτ. κ.ἄ.) ἱγλαδουπέτσ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγελάδα ἢ ἀγελάδι καὶ πετσι.

Τὸ δέριμα τῆς ἀγελάδος ἢ τοῦ βοός ἔνθ' ἄν.: Τὸν βόιδ'
κ' ἢ ἱγλάδα σφάζουντι κὶ μᾶς δίν'νι τοῦ ἱγλαδουπέτσ' Αἰτωλ.
Συνών. ἀγελαδοτόμαρο.

ἀγελαδοπόδα τά, ἀμάρτ. ἱγλαδουπόδα Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγελάδα ἢ ἀγελάδι καὶ ποδάρις.

Οἱ πόδες τῶν ἀγελάδων καὶ βοῶν ἀδιακρίτως γένους
ἀποκεκομμένοι: Τὰ ἱγλαδουπόδα καὶ τοῦ ἱγλαδουκέφαλου
γένουντι καλὴ πασιμά.

ἀγελαδόπονος ὁ, ἀμάρτ. ἱγελαδόπονος Πελοπν.
(Τριφυλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγελάδα καὶ πόνος.

Πόνος γεννώμενος εἰς τὸ χεῖλος ἢ τὴν σιαγόνα ἢ ἄλλο
μέρος τοῦ προσώπου ἐκείνου, ὅστις φουσκώνει διὰ τοῦ
στόματος διὰ νὰ ἐκδείρῃ ἐσφαγμένην ἀγελάδα παθοῦσαν
ἀπὸ χαμοδράκι. Ὁ πόνος οὗτος προκαλεῖ φλύκταιναν,
ἢ ὁποία πυορροεῖ καὶ ἀποδίδει δυσωδίαν (πβ. ΝΠολίτ.
Παραδ. 2, 1217).

ἀγελαδόπουλλο τό, ἀμάρτ. ἀγελαδόπον Πόντ.
(Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀελαδόπον Πόντ. (Σάντ.
Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγελάδα ἢ ἀγελάδι.

Μικρὰ ἀγελᾶς ἔνθ' ἄν.: Χάμ' ἀγελαδόπον (δάμαλις
μήπω βατευθεῖσα. χάμ' = ἄωρον) Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀγελαδάκι.

ἀγελαδόστανη ἡ, ἀμάρτ. ἱγελαδόστανη ΓΧατζιδ.
MNE 2, 160.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγελάδα ἢ ἀγελάδι καὶ στάνη.

Μάνδρα ἀγελάδων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγελαδοβορός.

ἀγελαδοτόμαρο τό, ἀμάρτ. ἀγλαδουτόμαρου Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) ἱγλαδουτόμαρου Θεσσ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγελάδα ἢ ἀγελάδι καὶ τομάρι.

Δέρμα ἀγελάδος ἢ βοός. Συνών. ἀγελαδοπέτσι.

ἀγελαδοτύρι τό, ἀμάρτ. ἱγλαδουτύρ' Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγελάδα καὶ τυρί.

Τυρὸς κατασκευαζόμενος ἐκ γάλακτος ἀγελάδος.

